

jälle naeratas: „küll Maanus' tõi mulle kallid kingitusjed!“ mitme mõtted tunnistasid ta sallaja roppust illes! Nõnda sammuti ta meesterahwa seas mittu, — agga pealt nähha ollid kõik wägga waggad. Kui jutlus jubba tük aega sanud petub, hüüdsid mõnmed omma mõttes: „oh et ta agga ütteleks Amen! — millal weel same juttu ajada sõbradega, kui lիրrikus ni palju aega widame!“ — Kõik need mõtted olli mul arwastikud ja kuuldawad. Armas luggija, ma ei wõi jedda kõik illesrõkida, mis seal kuulsin, agga jedda ütlen: mo südda wahhest nuttis, wahhest pahhandas selle pühha koja teutamisse pärrast; agga siin ja seal näggin siis ta rõnuga, et mõnne inimesse süddamed jälle taggasi pörasid Jummalala pole ja et naad lahhetesid omma waimu laistusse pärrast.

Jummalatenistus olli pea lõppemas, kārra illa laswamas, siis ütles mo seitsimees minulle: „Nüüd mo sõbr, wata ennese peale! Kuida need praegu tewad, nõnda ollid sinuagi teinud! — Kas tahhad nüüd weel wanna tuimust süddames piddada! Kui wõiksid taewa wäe hullade kitust anjärke ees kuulda, küll siis panneksid immels Jummalala armastust, misga ta watab selle pistu waeje palwe ja õhlamisse peale, mis inimeste süddametest tõuseb! Pea nüüd meles, mis tänna ollid näinud, et sa ei langeks Jummalala wihha alla!“ — Nõnda ta maenitkes ja siis ei lausunud enam sõnna! ta se kārra olli nüüd lõppenud, wainue luggu ümberringi.

Ma sirrutasin pead, et nähha saaksin, mispärrast rahwas torraga wait jänud, ja wata — omma toas akna jures ärkasin unnest. Sirvitu lellad hüüdsid nagu ennegi; — ma tundsin, et unnenäggu olin näinud. Agga selle unnenäü tahhan meles piddada, et Jummalat teniksin süddamest ei mitte silmalirjaks! — — Sehowa, sa liusad mind läbbi ja tunned mind ärra; sinna mõistad mo mõtted laugelt ärra. (Law. l. 139, 1—2). —